

Bemærkning

Tidehverv (1985, p. 124) bringer en indsigelse mod min skildring af den såkaldte Schack-Adamsen-affære i 1934 (Kirkehisto. Saml. 1985, 203ff.) Forklaringen på, at Schack opgav den »princielle« strid for »evangeliet« og tiltrådte tilbagerøbet overfor de kirkelige myndigheder, skulde være, at han var »et naivt menneske« der – modsat Heje der som fængselspræst var anderledes istand til at vurdere løfter fra kriminelle personer – ikke kunde bære, at Adamsen havde »løjet« for ham og misbrugt hans tillid. Derfor kunde »nogle nye oplysninger om Adamsens private forhold« får ham til – mod Hejes ønske – at lade sagen falde. Men det er i 1985 ligeså dunkelt som i 1934 hvad de »nye oplysninger« og dermed løftebruddet bestod i. Overfor den hårdnakket fastholdte påstand står Adamsens bestemte udsagn: »selvfølgelig var der ikke noget nyt i disse oplysninger. Jeg synes selv, at jeg blev aftvunget en tilståelse om noget, jeg af private grunde ikke kunde forklare dem alligevel«. – Også uden den nyeste diffanering af Adamsen er det klart, at striden var en kirkepolitisk manøvre, og at tilbagerøbet måtte sløres ved usandfærdige oplysninger om »nye oplysninger«. I så henseende er »partilinien« indtil nu bevaret med beundringsværdig fasthed.

P. G. Lindhardt